

Mosolytalanul

Hangok dobolnak dobhártyámon: Pedig be kellene a mosoly,
 emberi szó, írógép-zöreje. szívóvitónak nyíló *sebemre*...
 Míg hallgatom halk bánat önt el: De visszahívni szóm hogy merje
 magam vagyok s hiába várom. őt, ki most falun bűt orvosol.

hogy ajtót nyisson rám, aki szeret. Doboljatok csak csalfa hangok
 Két, csillámló acélszalagon gondoktól vert, büszke fejemen.
 lomha kerekű, ringó vagon Marhat a kín, — ez a szerelem
 elvitte mosolygó kedvemem. minden sötét percet túlragyog.

Ne vess velem

Ború ne vessen árnyékot reád
 most sem, hogy záporral terhes a lég, —
 mosolyogj, mint nevetted akácfák
 alatt a titkokat bontó, nagy éjt.

Tegnap volt, hogy átölelt két karod,
 s ma, lám, örömkönnnyben fürdik a föld:
 a városon ezer vízcsepp ragyog
 s a növényvilág újra enyhe-zöld.

Ne vess hát velem, teli tüdővel,
 hogy a gond, a bánat messze fusson,
 s titkát-tárta testünkbe, nyútt döllyffel,
 visszatérni többé sosem tudjon.

Bennünk már nem lehet másnak fészke,
 csak az örömnnek, amely ha kacag:
 tavaszt varázsol a jeges télbe
 is, s minden percben jóságot fakaszt...

Már nem keresek csillagot, égen,
 szemedben kutatok fények után, —
 ölelj át, s hallgasd miként becézem
 kettőnk szerelmét minden éjszakán.